

תת"ע 9236/01/17 - אבו צהיבאן פאדי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9236-01-17 מדינת ישראל נ' אבו צהיבאן פאדי

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
המבקש: אבו צהיבאן פאדי
ע"י ב"כ עו"ד דור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נחום

החלטה

בפני בקשה על פי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, לפיה עותרת ההגנה לכך שבית המשפט יורה על התייצבותו של רפ"ק רפי מולה, ממעבדת מכשור אכיפה של משטרת ישראל, לדיון ההוכחות הקבוע בפני וזאת על מנת שיביא עמו את הוראות היצרן של מכשיר "ינשוף" דראגר 9510, גרסה 4.

עתירה זו של ההגנה, נדונה כבר בפני כבוד הש' יהב, במסגרת בקשה "על פי סעיפים 74 או 108 לחוק סדר הדין הפלילי", כפי שציין הסנגור בפתיח לבקשה מיום 9.4.17 ובהחלטתה מיום 21.6.17, קבעה כבוד הש' יהב, כי המסמך המבוקש הנו בגדר טיוטה, גרסה בוסרית, שלא הבשילה לכדי נוהל מגובש, המתייחסת למכשיר "ינשוף" שונה מהמכשיר בו נבדק המשיב ואין לה כל רלוונטיות לעניינו.

עוד קבעה כבוד הש' יהב, כי ממילא, אפשרה המאשימה לסנגור לצלם את גרסה 5 של נוהל מכשיר "ינשוף" 9510, שהיא הגרסה הסופית והתקפה.

הסנגור הפנה בבקשתו, להחלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב, כבוד הש' היימן, בע"ח 50620-06-17, מיום 4.7.17 וטען, כי החלטת בית המשפט המחוזי הנה למעשה הוראה, שעל המאשימה ליישם.

המאשימה מתנגדת לבקשה, כמפורט בתגובתה בכתב.

דין והכרעה

בכל הנוגע לקבלת "חומר חקירה", ההלכה היא שיש ליתן פרשנות מרחיבה למונח זה, אך מבלי לדחוק הצידה את הסוגיה של רלוונטיות החומר המבוקש, להגנת הנאשם.

בבש"פ 3377/10 עדוי נ' מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' ארבל :

"...יחד עם זאת, כפי שהובהר כבר בפסיקה לא אחת, אין היקפה של זכות העיון אינסופי ומוחלט. "אין גם להפליג למרחקים ולכלול במונח של "חומר חקירה" ראיות, שהרלוונטיות שלהן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית..." (עניין אל-הוזייל, בעמ' 129). המבחן החל בהקשר זה הוא מבחן הרלוונטיות של החומר לאישום. כך, לא ייחשבו כ"חומר חקירה" חומרים אשר בית המשפט סבור כי אינם אלא חלק מניסיון ספקולטיבי של ההגנה לאתר חומר שיסייע לנאשם בהגנתו (עניין אל-הוזייל, בעמ' 132). במילים אחרות, בית המשפט לא ייתן ידו למסע דיג ועל ההגנה להראות כי הבקשה לעיון באותו חומר מסוים נשענת על נקודת אחיזה ממשית (בג"ץ 620/02 הנ"ל, בעמ' 635)".

בבש"פ 7553/10 בר אושר נ' מדינת ישראל, קבע כבוד הש' מלצר: "בפסיקה הובהר, עם זאת, כי לפרשנות המרחיבה של המושג "חומר חקירה" יש מגבלות, והיא צריכה לעמוד במבחן השכל הישר. נקבע כי אין לכלול במונח "חומר חקירה" ראיות, או חומר שהרלבנטיות שלהם לאישום הפלילי - רחוקה ושולית (ראו: בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט (4) 124, 129 (1985)... אחד מסוגי החומרים, אשר נקבע בפסיקה כי יבואו ככלל בגדר החריג לעיקרון הגילוי, הן "תרשומות פנימית" של רשויות החקירה והתביעה. מסמכים פנימיים אלה - דוגמת: סיכומי חקירה, עיבוד וניתוח הראיות ודיונים פנימיים של רשויות החקירה והתביעה - לא ייחשבו ברגיל ל"חומר חקירה", ולא יהיו כפופים לחובת גילוי ולזכות העיון (ראו: בבש"פ 7008/97 מדינת ישראל נ' הורוביץ, פ"ד נא (5) 224 (1997); בבש"פ 5989/01 מדינת ישראל נ' פרג ([פורסם בנבו], 27.8.2001); בבש"פ 62/02 מדינת ישראל נ' נרקיס ([פורסם בנבו], 31.1.2002)). הטעם לחריג זה הוא החשש כי חשיפת אותם מסמכים הכלולים בקטגוריה המכונה: "תרשומת פנימית" תפגע, למעלה מן הדרוש, בסדרי עבודתן של רשויות החקירה והתביעה, וביכולתן לערוך תרשומות כאלו".

עוד קבע כבוד הש' מלצר: "בפסיקה נקבע עוד כי המונח "תרשומת פנימית" כולל סוגי מסמכים וראיות שונים ואין מדובר בהכרח ברשימה סגורה. האבחנה העיקרית שיש לערוך כאשר מתעוררת שאלה מסוג זה שלפנינו היא האם מדובר ראיות עצמאיות שהושגו בדרך כזו או אחרת במסגרת חקירת המשטרה, או שמא מדובר בסיכומים ותרשומות פנימיים של גורמי החקירה והתביעה, שיש בהם ניתוח או הסקת מסקנות על בסיס חומר הראיות הגולמי (ראו למשל: בבש"פ 4357/05 אבו חטאב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 1.7.2005)".

במקרה שבפני, עסקינן, כאמור לעיל, בטיטה שלא הבשילה לכדי מסמך מחייב וככזו, יש לראות בה תרשומת פנימית, שאינה בגדר "חומר חקירה", "הכפוף לחובת הגילוי וזכות העיון", כדברי כבוד הש' מלצר לעיל.

כמו כן, לא שוכנעתי ברלוונטיות של המסמך המבוקש להגנתו של המבקש, שכן הוא מתייחס למכשיר אחר מזה בו נבדק המבקש וכן, בהיותו טיוטה לא סופית, שלא הבשילה לכדי נוהל מחייב ומקום בו עותק מהנוהל הסופי, מצוי בידי ההגנה.

ההגנה סומכת ידיה על החלטתו של כבוד הש' היימן, בע"ח 50620-06-17, אך מדובר בפרשנות לא נכונה של ההחלטה, שכן, כבוד הש' היימן, סמך ידיו על החלטתה של כבוד הש' יהב, בכל הנוגע לכך שההליך המתאים לבקשת המסמך שבנדון, הנו 108 לחוק סדר הדין הפלילי ולא סעיף 74, לפיו, ניתן, לכאורה, לזמן עד שיגיש את המסמך בבית המשפט, אך בד בבד, אישר את החלטתה, לגופה של בקשה, לפיה " **לאור העובדה שמדובר בגרסה בוסרית, שלא הבשילה ולא קיבלה תוקף בוודאי שאין לתיתה להגנה**".

החלטתו המלאה של כבוד הש', היימן, להלן:

"עיינתי עיין היטב בהחלטת בית משפט קמא, ואני קובע באופן נחרץ שלא נפלה טעות בהחלטה. בית משפט קמא בחן טענותיו של העורר בכל צד שהוא ובסופו של יום החליט כי אין מדובר בחומר חקירה ולמצער אין מדובר בחומר חקירה רלוונטי, עוד קבע בית משפט קמא כי ככל שרוצה העורר לקבל הוראות הפעלה של יצרן יכול וייעשה זאת במסגרת סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, יגיש בקשה להזמין עד שיביא עימו את הוראות הפעלה הרצויות לו וכך יבוא על סיפוקו מבחינה זו. למותר לציין שכב' בית משפט קמא קבע והבהיר מדוע החומר המבוקש איננו רלוונטי לאישום.

אף אני אילו מקרה זה היה בא לפני הייתי קובע כפי שקבע בית משפט קמא. נימוקיו של בית משפט קמא מקובלים עלי ומשום כך כאמור הייתי קובע בדיוק כפי שקבע".

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ז, 20 יולי 2017, במעמד הצדדים.